

antages at ville virke praktisk og simplificerende, jfr. ogsaa Munch-Petersen, Den danske Retspleje, 2den Udgave, 1ste Del, Side 321. Man foreslaar derfor den ovenfor nævnte Ændring gennemført.

Til §§ 52 og 92.

(Retsplejelovens §§ 320 og 596).
(Lovforslag 1923—24 §§ 24 og 45).

Disse Forslag, der gaar ud paa, at det af Højesteret under særlige Omstændigheder kan bestemmes, at Udgiften ved Mangfoldiggørelse af de saakaldte „Ekstrakter“ skal bæres af Parterne eller den ene af disse, stilles bl. a., fordi det i nogle Tilfælde har vist sig, at der er blevet trykt Ekstrakter, som har haft et saa urimelig stort Omfang, at det maatte findes retfærdigt, at vedkommende Parter selv kom til at betale Omkostningerne ved Fremstillingen af disse Ekstrakter. Derimod har man ikke ment, at det vilde være rigtigt at indføre en Bestemmelse om, at Ekstrakterne altid skulde betales af Parterne.

Til § 54.

(Retsplejelovens § 332).

Forslaget til et nyt 3die Stykke, der er anbefalet af Retsplejeudvalget, tilsigter for borgerlige Landsretssager, forberedte ved Underret, at indføre en lignende Regel, som ved Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 § 67 ved Ændring i Retsplejelovens § 735 blev indført for Straffesager. Den ved Forberedelsen af en borgerlig Sag beskikkede Sagfører vil nemlig ligesom den ved Forundersøgelsen i en Straffesag beskikkede ofte have erhvervet sig et saadant særligt Kendskab til Sagen, at det vil være rimeligt, at han beskikkes ogsaa under Domsforhandlingen, og særlig i Sager, hvor Domsforhandlingen foretages udenfor Landsrettens Sæde — jfr. Lovforslagets § 5 og Bemærkningerne hertil — vil Anvendelsen af den her foreslaaede Regel være naturlig, idet der ofte derved vil kunne spares unødige Rejseomkostninger m. v.

Forslaget til et nyt 4de Stykke er ligeledes anbefalet af Retsplejeudvalget og stilles, fordi det i borgerlige Sager (jfr. derimod for Straffesager § 737, 3die Stykke) ikke fremgaar aldeles tydeligt af Loven, at den beskikkede Sagførers Hverv ogsaa omfatter Vidneførelser og lign., der skal finde Sted ved anden Ret end Hovedsagens. Dette bør af praktiske Grunde være Tilfældet, og der bør derfor tilkomme ham

Salær for Arbejdet, idet der, hvis han ikke giver Møde, vil være at beskikke en lokal Sagfører for Parten, jfr. § 334, 1ste Stykke. Rejsegodtgørelse bør ligeledes ydes, dog kun, hvis den Ret, ved hvilken Hovedsagen er anlagt, finder det rimeligt, at Sagføreren har givet Møde ved den anden Ret.

Til §§ 56—65.

(Retsplejelovens §§ 345, 351—355, 360, 369, 370 og 389).

Den Procedure, som Retsplejeloven foreskriver for Landsretssager, forbedrede ved Underret, og som kun rent undtagelsesvis giver Adgang til Bevisførelse for den dømmende Ret, er i sig selv mindre tilfredsstillende og ingenlunde uden Betænkelighed, naar henses til Retsplejelovens Regel om fri Bevisbedømmelse. Den medfører tillige en ikke ringe Fordyrelse af Retsplejen, navnlig for Parter, der bor i længere Afstand fra Landsrettens Sæde, idet de nødes til enten at antage to Sagførere, een til Forberedelsen og een til Domsforhandlingen, eller at betale en Sagførers Rejse til Rettens Sæde. Der har da ogsaa fra forskellig Side været fremsat stærke Ønsker om Adgang for Befolkningen til at faa borgerlige Landsretssager behandlet paa flere Steder i Landet end i de 3 Byer, hvor Landsretterne for Tiden har Sæde. Det vil ogsaa være bekendt, at Trangen til at faa Sager, der efter deres Beskaffenhed er Landsretssager, afgjort i Nærheden af Parternes (Sagsøgte) Hjemsted, i ikke ganske ringe Omfang søges afhjulpet ved at vedtage Underretsbehandling, — en Udvej, som imidlertid har den store Betænkelighed, at Parterne derved fraskriver sig Ret til at erhverve Højesterets Afgørelse.

Retsplejeudvalget har derfor indstillet, at Retsplejelovens Regel om, at Bevisførelse umiddelbart for Landsretten i disse Sager kun undtagelsesvis kan finde Sted, lempes ved at give Landsretterne Adgang til at tilstede saadan Bevisførelse og til i Forbindelse dermed eventuelt at bestemme, at Domsforhandlingen skal foregaa udenfor Rettens Sæde. Justitsministeriet kan tiltræde Retsplejeudvalgets Indstilling og stiller derfor nærværende Forslag, hvorved der skabes Hjemmel til umiddelbar Bevisførelse for Landsretten.

Hovedbestemmelsen er Forslagets § 57 om Tilføjelse til Retsplejelovens § 351. Lovforslagets §§ 56 og 58—65 angaar Ændringer af mere formel Natur og har til Formaal at bringe de paagældende Paragraffer, der